

Shajamo, ker smo skromni

Draginja prav gotovo udari po žepu najprej tistega, ki ima najmanj. Med temi je tudi veliko upokojencev, saj njihovi prejemki vse bolj in bolj zaostajajo za bezlajajočimi cenami. Med sedanji generaciji upokojencev je za nameček še dosti takšnih, ki morajo preživljati tudi ženo, saj ženske nekdanje niso bile tako množično zaposlene kot so dandanes. Tako mora ena pokojnina zadoščati za dva. Nekaj smo jih povprašali, kako kaj shajajo z bolj ali manj tankimi kuvertami, ki jih poštar prinaša vsak mesec.

JANEZ KOŠENINA (77 let): »Stroški za hrano se vse bolj in bolj zadržajo v pokojnino, čeravno ta ni med najmanjšimi. Dobivam 17 tisoč dinarjev, vendar mora zadoščati za dva. Vrtnička nimava, tako je treba odšteti denarce za vsako vejico peteršilja. Ali varčujeva? Kje neki: jesti morava, stanovati tudi; na dopust ne hodiva! Za nameček so stanovanja v Stari Ljubljani neudobna z visokimi stropi in jih človek nikakor ne more pregrete, pa naj še tako kuri, kurjava pa strašno veliko stane. Ni kaj, naš standard je precej spolzel navzdol – sicer pa smo bili vajeni že tudi kaj hujšega.«

STANE FLEGAR (82 let): »Celotni družbi gre prav gotovo za nohte, zato se ne bi pritoževal čez svojo pokojnino. Z

ženo sva zadovoljna, lahko si privoščiva marsikateri izlet v planine pa tudi na morje hodi. Res je draginja, vendar sva skromna in tudi žena zna vsak dinar dobro obrniti, pa je nama lepo, zlasti zavoljo trdnega zdravlja. Nekateri so s svojimi prejemki resda že pravi reveži, vendar pa je vsakdo sit, oblečen in ima kje živeti.«

DUŠAN VERBIČ (73 let): »Povprečne pokojnine so resnično sila skromne, saj v krajevni skupnosti Stara Ljubljana bojda ne dosežejo niti starega milijona in z njim se dva resnično že težko prebijata iz meseca v mesec. Sam imam pokojnino nekdanj vodilnega

delavca v gospodarstvu, vendar moram reči, da si z ženo razen vsakoletnih počitnic na morju kaj drugega ne privoščiva. V gostilne sva že davno prenehala hoditi, ker so predrage.«

LEON KAVČNIK (86 let): »Ko sem bil mlad, so me krstili za zadovoljnega Kranjca in to sem ostal navkljub skromni pokojnini. Če nimaš kaj spreminiti, se pač vdaš usodi. Imel bi razlog, da se pritožim, a ni

ma smisla. Glavnina prejemkov gre za gospodinjstvo, edino, kar si privoščim, pa so vikendi enkrat pri hčeri na morju, drugič pri drugi hčeri na Notranjskem. Sicer pa smo upokojenci skromni in bogati dobrovoljnosti, pa gre. Čudimo pa se, od kod nekaterim

kupi denarja, da si privoščijo naši družbi nerazumljiva, da ne rečem tuja razkošja.«

MILKA ADAMIČ: »Nekateri na veliko pišejo, kako je nemogoče živeti s starim milijonom, jaz pa z njim prav dobro shajam pa še za vnuka mi kaj ostane. Treba je znati obračati denar; kupovati malo, a dobro, porabiti vso hrano, ki jo kupiš, tudi koščka kruha ne vržem proč; preveč živ je v meni spomin na lakoto v otroštvu. Ljudje pa so danes preveč razvajeni, nikoli jim ni zadosti in nimajo pojma, kako hudo je bilo v stari Jugoslaviji in koliko revežev se je potikalo naokoli. Kljub draginji nam gre vsem dobro, le zavesti o varčevanju še mnogim manjka. Jaz si na primer pozimi grejem en sam prostor, pa je v redu.«

si mislil, joj dom, kako hudo mora biti. Pa ni res, mi smo ena velika družina in prav dobro se razumemo. Ni vsak dan praznik, danes pa je, ko so nam to priredili.«

Jožica Mavser: »Moja mama živi tu v domu in moram priznati, da je piknik zelo prijeten. Še večkrat bi morali organizirati kaj takega, saj je potrebno za starejše ljudi. Tudi srečolov je bil posrečen, samo prehitro je zmanjkalo srečk, ljudje bi jih najbrž še kupovali. Morda bi veljalo na tak piknik povabiti kakšnega humorista, starejši ljudje niso za ples, za hece pa so...«

Tone Mohorčič: »Kar v redu je, hrana je dobra, glasba tudi, edino pri srečolovu nisem prišel na vrsto, ker je prehitro zmanjkalo srečk. Prihodnjič bo treba pripraviti več dobikov.«

Ana Pibernik: »Tudi meni ni uspelo priti do srečke, sicer pa se rada udeležim take zabave. Tudi sama sem izdelala za srečolov nekaj dobikov: kapico, šal, pa eno lutko. Delali smo z veseljem, ampak vidim, da bomo morali pripraviti prihodnjič več tega. No, vseeno je prav prijetno, imamo prijetno glasbo, malo poklepamo, zdaj pa bomo še zapeli.«

Na pikniku pred svojim domom so se upokojenci nadvse pristrčno zabavali

Izleti – edino razvedrilo

Le dve zvrsti take dejavnosti sta, ki ju pogojuje starostna sestava članstva društva upokojencev. To sta izletništvo in šah. Običajno je društvo programiralo izlete tako, da so jih združili z obiskom kakega spominskega obeležja iz časov narodnoosvobodilne vojne. Letos pa smo morali zaradi hude vročine izbirati med kraji, kjer smo se lahko zatekli tudi v senco.

V poletnih mesecih smo priredili šest izletov. V veliko zadovoljstvo vseh udeležencev smo obiskali Goriška brda, Dolenjsko, Pokljuko, Logarsko dolino, Tamar in Log pod Mangartom. Zaradi občutne podražitve prevoza je društvo primaknilo svoj delež.

Dejavnost društva na področju šaha ni tako množična. Težko je namreč najti večje število kakovostnih šahistov, ki bi bili kos močni konkurenci šahistov drugih društev. In vendar nastopa naša štiričlanska ekipa na turnirjih z vidnimi uvrstitvami. Letos si je priborila tudi naslov prvaka na turnirju društev, ki delujejo v občini Ljubljana Center.

Mogoče bi zbudili zanimanje tudi za druge oblike rekreacije kljub starostnemu povprečju 73 let. Vendar pa društvo ni tako bogato, da bi imelo lastne objekte.

D. V.

Več »življenja« med upokojenci

Društvo upokojencev na Taboru je priredilo od 23. do 30. septembra šahovski turnir, ki je bil v prostorih KS Tabor. Obenem so se na balinarskem turnirju na balinišču TVD Partizan pomerili upokojenci balinarji. K sodelovanju na oba turnirja so povabili še več ekip iz drugih KS naše občine, ki so se povabilu rade volje odzvale.

Tako so nenehna prizadevanja društva, da vnese med svoje članstvo več »življenja« in da vključi v aktivno delo več upokojencev in drugih krajanov, že obrodila nekatere rezultate.

Letošnja »I. Majska srečanja 83« so aktivirala še tisto peščico dvomljivcev, ki je dotlej z znatnim pesimizmom samo opazovala dogajanja in dvomila v uspešno delo novoustanovljenih sekcij v tem društvu.

BOJAN LUBEJ

Okvirji za slike

Mizarstvo Ig izdelava letno okrog 40 tisoč letov za okvirje. Nedavno je odprlo na Trgu francoske revolucije 7 specializirano trgovino »Okvir«, v kateri je mogoče naročiti izdelavo okvirja za slike, reprodukcije in druge potrebe, letve za okvirjanje slik, letve za parket, tapisom, tapete ter slepe okvirje za slike. V njej pa imajo večkrat tudi kratice za oblaganje sten in stropov iz ruskega bora in smreke.

Urice veselja in sreče

Velikokrat je slišati kritike, da za družabno življenje ljubljanskih upokojencev ni dovolj dobro poskrbljeno. To kar precej tudi drži, vendar pa ne popolnoma. Delavci Doma upokojencev na Taboru si prizadevajo napraviti kar največ tudi na tem področju. Tako so sredi septembra že tretjič organizirali piknik za svoje oskrbovance pa tudi za njihove sorce in druge krajanje. Na ploščadi pred domom so postavili mize in stole, zavrteli žar, povabili so vojaški ansambel, organizirali srečolov in tako pričarali pravo pikniško vzdušje.

Vesolja in dobre volje je bilo obilo, vreme je bilo naklonjeno, najbolj pa je bilo živahno okoli srečolova, ki je bil posebne vrste. Dobitke so namreč ob spremljanju delavcev doma izdelale pridne roke oskrbovank. »Edina pomanjkljivost je bila v tem, da so izdelki hitro pošli, saj je bilo zanimanje za srečolov veliko večje, kot smo pričakovali«, nam je zaupala Nina Ličar, delovni terapevt v domu.

In kako so se na pikniku počutili tisti, ki jim je bil namenjen? Dragica Konjar: »Veste, šele nekaj mesecev živim na Taboru in to je moj prvi sestanek v parku. Zdi se mi, da smo v tem domu prvi in najbolj podjetni glede organiziranja družbenih sre-

čanj upokojencev. Mislim, da smo na to lahko ponosni. Zelo hvalevredno pa se mi zdi, da so delavci doma povabili na naš piknik tudi druge krajanje in nenazadnje naše družinske članke, saj si marsikdo od nas želi preživeti kakšno prijetno urico v krogu svojih najbližjih. Vsekakor je bolj veselo, če imamo svoje otroke in vnuke okoli sebe.«

Marija Šavelj: »Zamislite si, pri devetdesetih letih sem končno dočkala, da sem dobila sestro; to je ta krasna punčka iz krp iz srečolova. Zelo sem vesela, lepo in bogato so nas postregli. Moram vam povedati, da sem že sedmo leto tu in sem v vseh pogledih zadovoljna. Nekdo bi